

pisju in z letaki v zadnjem času za gospodarsko bojkotiranje nemških trgovcev na brezobzirni način deluje. Do kakšnih sredstvih grabi to hujskanje, je iz tega razvidno, da so šolske sestre na celjski okoliški šoli med otroke plakate za bojkot razdelile. Poslanci stavijo tedaj vprašanje: 1. Ali se hoče g. namestnik o istinitosti teh novic prepricati? 2. Ali hoče vse potrebno ukreniti, da se temu nečuvanemu nastopanju konec napravi? — Tudi v deželnem šolskem svetu se je v tem oziru govorilo. In to je prav, kajti ravno prvaški učitelji spadajo med najhujše hujskače.

Vinska postava. V štajerskem deželnem zboru so stali nemški poslanci Wastian, Stiger, Ormig in tovariši na namestništvo sledeče vprašanje: „Pri sklepu lansko leto uresničene pogodbe je dala ogrska vlada avstrijski zagotovilo, da bode tudi na Ogrskem tekem enega leta ednako novo vinsko postavo napravila. Pogodba velja zdaj že čez eno leto, ali o ogrski vinski postavi ni ničesar slišati. Ogrska ima pri temu postopanju, s katerim je ogrska vlada svojo besedo prelomila, lepe dobičke; avstrijskim vinogradnikom pa se s tem oteži oddajo vina. Na ogrskem dovoli vlada, da se vinu dodá sladkor, spirit, sploh da se vino kvari. To konkurenco se čuti na Štajerskem prav občutljivo. Ona je tudi vzrok, da naša domača vina letos prave cene ne dosežejo. Te razmere dajejo avstrijski vladi resno dolžnost, da vpliva z vso močjo na uresničenje primerne ogrske vinske postave. Tudi bi bilo na to delovati, da imajo iz inozemstva dobljena vina potrđilo o njih pristnosti in da se ne smejo preje porabiti, dokler se tudi na Avstrijskem ne preiščejo. Zlasti naj bi se oziralo na ogrska vina. — To je pač pametni opomin. Kajti sleparsko narejena ogrska vina, ki nikdar vinograda videla niso, tvorijo veliko konkurenco. In mi res ne razumemo, zakaj bi vedno od madžaronskih Košutovčih škodo trpili!

Velevažna postava. Postavni načrt glede zavarovanja za slučaj bolezni, onemoglosti in starosti se je državni zbornici predložil. Načrt obsega novo ureditev dosejanega delavskega zavarovanja (zavarovanje za slučaj bolezni in nezgode), nadalje zavarovanje za onemogle delavce, končno pa starostno zavarovanje delavcev in samostojnih malih posestnikov, malih obrtnikov in trgovcev. Zavarovanje za starost in onemoglost je sestavljeno iz lastne in državne pomoči. Pri delavcih se poleg tega delodajalce pritegne. V splošnem se zavaruje vse, ki vsled malih dohodkov niso v položaju, si kaj prihraniti. Zavarovanje za bolezni se je raztegnilo na vse mezne delavce, tudi na kmetijske, nadalje na domače delavce in na posle. S tim bodejo bolniške blagajne veliko več storile; trajala ne bode bolniška podpora več samo 20 tednov temveč 1. leto. Troške za zavarovanje proti nezgodam bodejo odslej samo delodajalci plačevali, medtem ko so morali delavci doslej 20% dodati. Invaliditetno in starostno zavarovanje bode odslej obvezno. Delavec bode dobival s 65. življenjskim letom starostno rento. Ako postane preje onemogel, dobi invalidno rento. Visokost rente bode odvisna od trajanja in od visokosti vplačanih doneskov. Zaostali dobili bodejo en-

kratni odplaček. Zenskim zavarovancem se bode pri ženitvi polovico vplačanih doneskov povrnilo. Doneski se bodejo preračunili po mezdni razredih; polovico bodejo plačevali delavci, drugo polovico pa delodajalci. Pri samostojnih osebah je določen obligatorni minimalni donesek. Skupni troški vsega tega zavarovanja bodejo znašali v prvih letih 13% milijonov kron, v 4. letu približno 18 milijonov, v 10. letu čez 106, v 20. letu čez 206, v 40. letu pa 227 milijonov kron. Potem bodejo znašali vsako leto 305 milijonov kron. Država prevzame stalno od tekočih upravnih stroškov svoto od 2 milijonov kron, nadalje državni doplaček 90 krof k vsaki renti. Država bode tedaj okroglo 100 milijonov kron na leto doplačala. Upamo, da bode ta velevažna postava čimprej uresničena.

Vojska?! Položaj je še vedno nejasen in ne more se ničesar gotovega reči. Bojni glasovi v Srbiji so se sicer malo pomirili. Kajti vsi zastopniki velevlasti so Srbiji odsvetovali, delati neumnosti. Ali v kljub temu gre protiaustrijska propaganda naprej. V sredini te propagande stoji srbski prestolonaslednik, ki je zanesljivo — tepec. Demonstracije se ponavljajo. Avstrijska vlada pa zapira pridno v Boznijo in Hercegovini glavne srbske rogovileže. V Budimpešti je hotel neki fanatični Srb z bombo avstrijske monitorje v zrak spustiti. Ali zapazili so ga pravočasno in ga zaprli. Govori se, da hoče kralj Peter „po revolverjevi milosti“ odstopiti in prestol svojemu bedastemu sinu pripustiti. Še to se manjka, da bi ta smrkolin bil kralj. Tudi v Črnigori gre hujskanje proti Avstriji naprej. Celo Rumunci so nastopili in se izjavili proti naši državi. Turki pa bojkotirajo še naprej avstrijske trgovce. Že iz tega je razvidno, da je položaj precej napet. Naše mnenje je to-le: Vsi narodi, vse države na Balkanu so tekom zadnjih let dokazali, da se ne znajo sami vladati in da so vsled tega večna nevarnost sosednih držav. Red se mora enkrat v tem peklenskem kotlju napraviti! Na drugi strani ne moremo pustiti Boznijo in Hercegovino, za kateri deželni je tekla kri naših očetov in smo plača čez 1 $\frac{1}{2}$ tisoč milijonov kron. Sala na stran! Mi nismo za vojsko. Ali treba je pritlikavcu na Balkanu povedati, da smo mi gospodje, treba mu je zobe pokazati. In če je to potem našim s Srbi pobratinim prvaškim veleizdajalcem prav ali ne.

Naš koledar izide v najkrajšem času, — lepši, večji in obširnejši kot lansko leto. Kdor ga hoče zanesljivo dobiti, naj pošlje 60 vin. za ceno in 10 vin. za poštnino, skupaj torej 70 vinarjev.

Dopisi.

Ljutomer. Dragi mi „Štajerc“, blagovoli sprejeti te-le vrstice. Jaz ti hočem sporočiti naše farovške podrepnike veteranskega društva, ker so fehtarili po Čvenu in Mali in so 10 drvenk zrna dobili ter prodali. Voditelji so zato

so pohvalili vse tiste, ki so najlepše peslali, najbolj pa mene. Po ukazu so gnali arestante na vrt za kasarno. Tam so mogli ubogi grešniki za kazen kegljati do poznega večera. Ob osmih smo večerjali. Naša kompanija je dobila štiri sodčke piva. Pred deveto uro je prišel hauptman vprašat, če bi kdo hotel listke vzeti in nam jih je ponujal, na katere smo morali podpisani obljubiti čast in hvalo, da ga najmanj tri dni ne bo nazaj v kasarno. Skoraj vsi smo vzeli koristne listke. Od samega veselja nas je povabil hauptman s sabo v cirkus. Dober mož je bil, prav zelo dober, toliko moram reči. „No, pa se imamo prokletu dobro tukaj“, sem dejal lajtnantu, ko smo se peljali v cirkus. Oh — oh, da sem moral zakleti. Kakor bi me odnesla burja, sem spet čepel v Goriški kasarni, ter pral svoje hlače in sline so se mi cedile po pečenkah in poticah devete dežele.

— da bi bil vsaj „presneto“ rekel, pa ne „prokletu“, pa bi še užival najboljšo menažo na svetu in se po gospodsko vozil na vojaške vaje. Tako sem bil jezen, res peklensko jezen, da sem ga polomil tako grdo. . . — „Saj so bile samo prazne sanje“, sem tolažil čudnega Janeza. „To je vse res“, je godajal jezno. „Ej naj bo če je že tako ali tako, markiral sem ga pa, markiral, če prav samo v sanjah. Ko sem se reva zbudil, sem se naglo trikrat pridušil, da ne zakolnem nikoli več, pa tudi ne bom, če vse hudič vzame.“ . . .

najboljši, ker so komando zatajili kakor sv. Peter Kristusa. Na cesarjev rojstni dan dne 18. avgusta so šli na kolodvor križovskim veterancem nasproti. Šli so mimo Štrasserja. Velner zasepeče na ušesa načelniku. Blagajnik začne: Korazja dečki, musik einšlagen! in so šli ko vrag. Pa jih ni bilo. Šli so nazaj k sv. maši in potem v „Bräuhaus“ vsak na en gulaš. Ob 10. uri se sliši: zdaj grejo. Te pa vsi kvišku, uha kakor zajci. Zdaj gre hitro eden in pride nazaj: šli so v farovž in nesli diplomo g. dekanu. In potem nastop, pozor, glej na pravo, dobro, hajd z nami. . . . Pozor, vsi s konjev dol in na osle gor, tam ostanite, dokler se vam ne zjasni kakor sv. Pavlu. Kajti svojo komando, katere ste se učili, ste prodali kakor Judaž. . . . Usmiljena vredni ste!

Terbegovci pri sv. Jurju ob Ščavnici. Objluba dela dolg, to je stari pregovor. Ker so stari pregovori najbolj resnični, hočem tudi jaz svojo objlubo izpolniti, da se pred novim letom kolikor je mogoče dolga rešim. Zadnjikrat sem vam objubil, da vam naznanim petje vrabcev, ki pojejo našemu občinskemu predstojniku žalostinko. To je bil moj dolg in tega se hočem rešiti s tem, da vam naznanim, da so se vrabci nazobali dobrega prosa in nasrkali sladkega vinskega mošta ter pojejo sedaj to-le pesnico:

„Strigovska dolina ni še urejena,
vpije glasno predstojnika žena;
je hišo preiskal postave oko,
so sina zaprl v ječo temno.

Med stenami mrzlimi sin preiščuje,
kako se prelom postavne kaznuje,
pomagat ne more sam Habakuk,
ostal bo za zmiraj pisani čuk.

Nad sosedni se oče huduje,
želi da se jih kaznuje,
ker so njega in sina izdali
in se orožnikom niso lagali.

S prošnjami župnika in Ploja nadleguje,
vsaj eden za njega se naj poteguje,
obadva lepe sta diplome dobila,
ja nekaj zanj bosta storila?!

Župnik na kratko se izgovarja:
Neveden sem, pojd' raj do notarja.
Nasprotno trdi lofar Ploj,
da zagovor bo vržen na gnoj.

Vrabci mi hočemo pesen skleniti,
Mogočnega pa prav lepo prositi:
Za predstojnika nam izberi druge može,
sedanje pa naženi v črne gore. . . .

Nadvrabec.

Mi davkoplačevalci te občine pa stavimo sledeče javno vprašanje: Ali je c. k. okrajnemu glavarstvu znano, da je žandarmerija dne 2. 8. t. l. pri našem občinskemu predstojniku našla več sumljivega blaga? Ako je to c. k. okrajnemu glavarstvu znano, zakaj ne uredi, da se odstavi ta in izvoli drug občinski predstojnik?

Ribnica na Pohorju. Živijo, živijo, pa še enkrat živijo! — ha-ha-ha! Da nas ne boste zavidali, kako srečna je pohorska Ribnica! Ni pod milim solncem bolj srečne občine. Nobenih občinskih doklad ne bo, birič ne bo hodil okoli, toča ne bo pobijala, ja ne bo nobenih nesreč in nezgod. Ali ste radovedni, dragi bralci, zakaj vse to? Ja, ja, na slavni Ribniški občinski hiši se je ko jutrajna zarja zablesketal nepopisljivo ginja livo lepi samoslovenski napis. Vprašamo vas, slavni gg. občinski možje in fante: zakaj ste pa popred od Nemcev in „nemčurjev“, kakor nas imenujete, pobirali in na rabot zahtevali? Saj smo morali ravno tako žrtvovati do belih kosti, kakor blagorodni prvaki in narodnjaki! Zatoraj odločno zahtevamo, da nam napravite tudi nemški napis, če ne, si ga pustimo sami napraviti. Hiša je gotovo tako naša, kakor vaša. Ali pa občinske stroške pokrivajte sami! Napredni kmetje, postavimo se na noge, da ne bojo z našim krvavim denarjem delali, kak si bi kak fant namislil. Kako je bilo lepo mirno v tih Ribnici, dokler se na Rožnvenško nedeljo priklati nekaj študentev, pjebov, kateri so razburili vso ljudstvo. Popred je mislil gosp. Pahernegg z svojo „leibgardo“, na čelu njim njih „pjeba“, ki čuje na ime Brunčko, Ptujске gospode pregnati in mesto zardjati; ali hvala Bogu da so jih spodobno srezjali. Zpomnite si, g. Pahernegg in njegovi lakaji: kdor seje preprij, zanje vihar! Tukaj pri nas so se hoteli pa zgrazati nad Ptujčani in odobravat lopovsko dejanje Ljubljancanov.

lunknji, ker sem videl, da so delali generali ravno tako. Na to so prišli na mizo počene klobase, mesene jeternice, krvavnice, rižovke, kar je kdo hotel. Zraven pa skleda velika kakor turški boben, polna kislega zelja in fižola. Ko smo si nekoliko odednili, smo jedli za obliček vsakovrstne potice, pogache in kolače. Odpel sem hlačni jermen, ter ga spravil v žep. General mi je prižgal vržinko, pili smo še črno kavo, potem se je pa gospoda poslovila od mene in drugih. Po kosilu je prišel vojaški zdravnik in jen atanko preiskal vso kompanijo, če je res vsak mož sit in se ni morda kdo samo potuhnil. Potem smo šli pa spat. Ob štirih popoldne so nas zbudili. Pogledal sem skozi okno na dvorišče. Kaj sem zagledal, kaj pravite? Vse polno fjakerjev! „Rekruite peljamo eksercirat“, mi je dejal hauptman. „Če hočete, se lahko peljete z nami.“ Sedli smo po štirje in štirje v vozove In tako se je peljala vsa kompanija razven čevljarja, krojača in kuharja na učilišče. Tam je bilo na zeleni loki že vse polno mladih deklet. Vsak si je izbral svojo, godba je zaigrala polko in začeli smo eksercirat, da se je vse kadilo. Hauptman nas je hvalil vse, posebno pa mene. Saj skoraj ni moglo biti drugače. Le prekmalu je neusmiljena trobenta zatrobila k južini.

Neradi smo nehali prijetno vajo in nevoljni sedli v vozove, v njih smo prav lepo defilirali pred hauptmanom, ki se nam je ginjen zahvalil za naš trud. Južinali smo mlečno kavo z smetano. Precej potem so prišli brivci, ki so vsacega moža lepo osnažili, namazali in počesali, ker smo imeli opoldne očiđeno povelje ali „pefel“. Tu